

[Statsministeren]

Derfor er det, synes jeg, ikke rigtig muligt at tage det meste af den kritik, der er fremkommet, særlig højtideligt.

Så er der faldet nogle bemærkninger om, at jeg skulle have været lidt vel polemisk, arrogant og måske også lidt vel personlig i nogle bemærkninger på mit partis kongres over for bestemte personer. Jeg vil gerne sige, at mine bemærkninger, som jeg også har set i TV, nok var stærkere, end jeg egentlig havde tænkt dem, og derfor vil jeg godt komme med en lille stilfærdig beklagelse og sige, at der nok er et problem i dette. Jeg synes bare, jeg ved denne lejlighed vil sige, at det ikke er udtryk for, at jeg som leder af denne nye regering ikke mener, at vi skal have et bredt samarbejde i folketinget. Jeg håber, at vi med det bredere grundlag som udgangspunkt, regeringen har, kan få en stabil politisk udvikling. Jeg tror, det er en vigtig forudsætning for, at mange af de problemer, vi står over for, kan blive løst.

Så skal jeg bare til sidst gøre nogle meget generelle bemærkninger om den store sag, som økonomiministeren netop så indgående har redegjort for. Det er det udvidede europæiske samarbejde omkring valutaproblemerne.

Jeg vil bare pege på, at hele denne debat om at udvide det valutariske samarbejde startede på Det europæiske Råds møde i København, eller mere præcist på Marienborg. Det var under det danske formandskabs auspicer, vi forsøgte – naturligvis med udgangspunkt i det tyske initiativ – at formidle samarbejdet for at nå frem til resultater. Det samme var tilfældet på mødet i Bremen og altså nu sidst i Bruxelles, hvor det ikke mindst på en, jeg vil sige dygtig og stærk måde fra tysk side lykkedes at få et udvidet valutarisk samarbejde stablet på benene.

Jeg mener, at man i første omgang nok kunne sige, at der var tale om et lidt for magert resultat af Bruxellesmødet. Den tyske forbundskansler har kaldt det en halvt tilfredsstillende løsning. Efter de sidste meldinger om, at Italien går ind og der er stor sandsynlighed for, at Irland også går ind, så er det nu blevet et tydeligt skridt fremad mod større valutarisk stabilitet i Europa, selv om der stadig væk er mangler i det, og selv om der jo er en række ting, der henstår til videre forhandling, ting som valutafond o.

lign., som skal opbygges i det kommende års tid eller to.

Jeg tror, at hovedtendensen i det, der er sket, og det, der vil ske, vil være noget, der ligesom vil danne et bredt grundlag for, at der kan være mere tillid til den økonomiske udvikling, og det betyder noget godt for konjunkturerne, for beskæftigelsen og alt det, som netop er vores hovedproblem.

I tillid til dette vil jeg altså udtale min tilfredshed med, at det lykkedes at opnå enighed i Bruxelles, og min tillid til, at det må være muligt at bygge videre på dette samarbejde i den kommende tid.

Formanden:

Vi går så over til ordførerne i anden omgang.

Camre (S):

Jeg vil gerne have lov til her i anden runde at kommentere nogle af de bemærkninger, der er fremsat under debatten.

Finansministeren har allerede kommenteret fremskridtspartiets finanspolitik og de virkninger, den vil have, og da hr. Svend Andersen (Rosk. a.) stort set ikke har føjet noget nyt til det, vi kender som fremskridtspartiets finanspolitiske eventyr, så skal jeg afstå her fra yderligere kommentarer.

Hr. Palle Simonsen mente, at regeringens politik i alt væsentligt er socialdemokratisk. Det skal jeg ikke modsige hr. Palle Simonsen i, tværtimod. Men hr. Palle Simonsen var ikke så glad for det, som jeg er. Han mente, at socialdemokratismen var voksende, og det var skadeligt for dynamikken og for investeringslysten, forstod jeg.

Hr. Palle Simonsen kom især ind på ØD-planerne og sagde, at de var kvælende for investeringslysten. Jeg manglede en holdbar begrundelse for denne kvælende virkning. Jeg finder, at det konservative folkeparti skylder os og skylder det erhvervsliv, som man er knyttet til, en mere nuanceret indstilling til lønmodtagernes medejendomsret.

Jeg har forstået, at de konservative er enige med os i, at der må bringes balance i samhandelen med udlandet, og at det bl. a. kræver stærkt øgede investeringer. Men i et samfund, hvor den altovervejende del af indkomsterne er lønmodtagerindkomster, er det ganske urimeligt at tro, at man kan ændre